

»Det var det ogsaa. Og jeg har i Sinde at gentage den ved første Anledning. F. Eks. til St. Hans, dersom det er rigtigt, at der forberedes et nyt Møde paa Sandhøjen den Dag. Saa vidt jeg veed, blev det nævnt i Aviserne, at De selv skulde være en af Talerne. Den Dag indbyder jeg til en Midsommerfest herude paa Engene, og jeg kan forsikre Dem, at der ogsaa ved den Lejlighed skal blive sørget baade for god Beværtning og rigelig Dansemusik. Vi faar saa se, hvem der staar sig i den Tovtrækning.«

Bjørn Hamre, der havde lagt Hatten fra sig paa Bordet og purret op i sit store Haar, fik igen et næsten forstenet Udtryk af Overraskelse. Blikkets barnlige Selvglade udsluktes. Han saae paa Torben med oprigtig Bedrøvelse.

»Vil De ikke sige mig, Godsejer Dihmer — hvad er egentlig Grunden til, at De saadan helt har forladt os? Jeg tror, det vil vække bitre Følelser i vide Krese. Jeg vil erklære for mit eget Vedkommende, at jeg aldrig kan glemme den Aften i »Aprilforeningen«, da jeg første Gang hørte Dem tale. Det var saa skønt at tænke paa, at en Mand som Dem — en af Landets største Godsbesiddere — nu ogsaa var bleven Talsmand for de smaa og forurettede i Samfundet. Det gav saa rige Løfter for Fremtiden. Og da jeg saa forgangen Aar læste i Bladene om det mønsterværdige Alderdomsasyl, som De havde be-